يو بوډا مري

Ketabton.com

ژباړن صالح محمد صالح

1382ل 2004م

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: یو بوډا مري

لیکوالان :: بېلابېل

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

چاپشمېر :: (1000) ټوکه

چاپځی :: یونایټېډ پرېس- کوټه

چاپکال :: 1382ل/2004م کال

کمپوز/ ډیزاین :: د هوسۍ مجلې اداره

کمپیوټرچارې :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ:

درانه استاد جان محمد کاکړ ته، چې زړه یې د مینې او اخلاص سرچینه ده.

ښاغلي عبدالاحمد محمدیار ته،

چې انساني لویوالی یې

په لړو انسانانو کې پیدا کیږي.

په درنښت

صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هانس بندر

زيارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حيران ولاړ و. د کور نوکره "انا" يې د پتلون په گنډلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟."

انا وويل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بيا يې کوټبندونه په لاس ټينگ کړل. ته وا غوښتل يې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خېز وواهه، تل يې هيله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا- ژړرنگه او سلايي لرونکي بوټونه يې لرل، چې د گرځېدو په وخت کې به يې د جير- جير منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پيالې، چاينکه، ډوډۍ او مربا پر مېز کښېښگوده او د قهوې زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو،مور راغله او ويې ويل:

"مور نن قهوه نه څښو."!

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنگ ناست و، وپوښتل:

"ولې بايدقهوه ونه څښو؟."

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟"...

ان کله چې هنداري ته ودرېد او اوږده ستن يې له خولې څخه خپلو وېښتانو ته ننه ايسته، د څټ له لوري يې هم په څېره کې د ملامتۍ او منت حالت ليدل کېده. پلار د قهوې يو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوې څخه منع شوې نه وه، په ارام خاطر د مېز تر څنگ کښېناسته او په پياله کې يې ډوډۍ ننه ايستله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته يې بوتله. د دېګ سرونه يې اوچت کړل، بيا يې ورته وويل چې غرمې او شپې ته بايد څه پاخه کړي. وروسته يې زياته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."!

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هنډل يې واهه. د موټر ماشين لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بيا مړ شو. د خپل تندي خولې يې وچې کړې او بيا په هنډل وهلو بوخت شو. کله چې يې د بېتابۍ له کبله ښکنځل وکړل، موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سيټ کې کښېناست. لاس يې ګېر ته ووړ، انا له وره راووته او چغې يې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."!

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واټ ته ننوتل.

د جون د مياشتې سهار و، لمر لا نه راختلی،هغه غبار چې پر وياليې ليدل کېده، د اوبو له تګ سره يې يو شان تګ کاوه. د ختيځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختو و. په پيل کې يې کمرنګو طلايي وړانګو، وروسته يې سوځوونکې سترګې، سرې ځوراوه.

د لمر په راختو سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غوياڼ په ارامه له سړکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخورونو ته ځغستل، د لرګيو ابدانونه، چې له زنګ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له ليرې ځلېدل.

چګرګې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له څنګه تښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غويانو رمې يوې خوا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنګ ځنګلونو ادامه لرله او د صبر د ونو څوکو به د لمر وړانګې راخپرولې.

مور وويل:

"په حقيقت کې دا غوره نه ده چې موږ په موټر کې زيارت ته ځو، نور خلك په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورګ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صليب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځينې يې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي."...

پلار وويل:

"پاخه نخود."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا يې وخندل. شپېلك يې وکړ او اکسلېټر ته يې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په يوه ساعت کې شپېته کیلومتره ښوول.

مور وويل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې مور دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و!. ښايي د دې کار له کبله په راتلونکې کې د خدای د مرحمت سیورې دربانديې خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

" -د مقدسې وينې معجزه"!

او مور په يوه داستان پيل وکړ، چې دشپې يې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپېرسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشيش جام چپه شو او د شرابو پرځای د محراب پر لمن وينې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکي نقشونه يې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج ليدل کېده، په ځانونو کې يې هم کتانې جامې.

پلار د شك په انداز وويل:

"يانې شپېرسوه کاله پخوا؟"

" -کتانې جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زيارت په وخت کې ټولو ته وښيي."

د غونډۍ پر سر يوه کلا ليدل کېده، چې يو بيرغ يې پر سر په رپېدو و .

پلار وويل:

"دغه کلا د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو ګلونو په جلوه کې ډېرې ښايستې ښکارېدې.

پلار زياته کړه:

"دا زموږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې يې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په ارامۍ سره د تسبيح دانې اړولې او تر شونډو لاندې يې دعا ويله. موټر په زيات شورماشور سره لار لنډوله. سړك کنډو کپر و، د موټر ټايرونو به د غويانو خوا ته ډېر کانې غورځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر تر شا به د دوړو او خاورو لويې څپې اوچتېدې اوپه ليرېو پرتو کروندو کې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټر بيا ودروي. ماشن يې ګرم شوی و. کله چې يې د للېټر سر پرانيست، اېشېدلې اوبه يې پر لاسونو وشڅېدې. په غوسې سره يې وويل:

"لا حول والله."!

بيا يې د ځمکې او اسمان ستورو ته سپکې سپورې وويلې. مور ناري کړې:

"سپکې سپورې مه وايه! هيله کوم، موږ زيارت ته روان يو."

لومړی برجونو ته ځير شول. ښارګوټی پر غونډۍ اباد شوی و. د کورونو د بامونو له سره د کليسا برجونه ښکارېدل.

مور وويل:

"اورشيلم هم بايد همداسې وي."

" -که موټر په لار کې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقيقو کې زيارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او کړوپ- کړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زيات دی."!

مور تر شونډو لاندې دعا ويله او په ډېره مينه يې زيارت ته کتل.

پلار وويل:

"ډېر وږی شوی يم. هانسه! ته وږی شوی نه يې؟"

زوی يې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وږی يم."

مور له ساړه اه سره زياته کړه:

"تاسې هم يوازې پر دنيايي شيانو فکر کوئ."

د ښاري کورونو له کړکيو څخه ژړ، سپين او شنه و سپين بيرغونه راځوړند وو.

پلار د (رايشزايفل) هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وويل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بيا تاسې راشئ."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بیړه له کوټې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل يو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورنارې کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. یوه پېغله وه، چې سپین ټوکر یې پر سینه تړلی و. پلار وویل:

"لکه چې دلته زيات خلك نه راځي."

" -تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زيارت ته تللي، لا په کلیسا کې دي."

پلار وویل:

"موږ هم د زيارت کوونکو له ډلې څخه يو، خو بيا هم دلته يو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زيارت ته تګ کوم ارزښت نه لري."

" -په دې خامو سړکونو کې له موټر سره تګ، له پیاده تګ څخه دومره توپير نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

" -هو! يو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د ليمو يوګيلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

" -کوم ډول يې غواړئ؟."

" -شنه يې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته يې خپل زوی "هانس" ته وکتل او بیا يې وویل:

"ډېر وږی شوی یم."

"-زه هم وږی یم."

پېغلې ګیلاسونه او د لیمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"-زموږ مېلمانه خو يې زياته ستاينه کوي."

"-بايد وپوهيږئ چې زه هم شراب پېژندونکی یم."

بيا يې د شوخۍ په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنجې سمولې، پلار په پرله پسې ډول ورسره خبرې کولې. غږ يې ډېر توند او مينه ناك و .

په لوښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پيازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه يي رنگه ډوډۍ چې ټوټې- ټوټې غوڅه کړل شوې وه، په يوه بل لوښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وويل:

"رښتيا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟."

د هانس خوله ډکه وه. سر يې د رضايت د نخښې په توگه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واړاوه او ويې ويل:

"رښتيا چې د دې ځای خواړه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه."!

څرنگه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع يې کړي. نو غټې- غټې گولې يې تېرولې، هانس يوغټ ټېغ وکښه، پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، ويې خندل.

کله چې د خوړو لوښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانگو خوړل پيل کړل. پلار، دريیم گېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې يې د پېغلې مټ ونيو او هانس ته يې وويل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې يوازې ورشې؟."

" -هو"!

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کليسا اوچت ديوالونه سره يوځای کېدل .

له ليرې څخه د ارگ Orgue د الې نغمه اوريدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې بېرته راوگرځي او خولۍ واخلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې یې د هوټل ور پرانیست، هغه پېغله یې ولیده چې د پلار څنګ ته یې ناسته وه. پلار یې یو لاس د هغې پر اوږه ایښی و. ځرنګه چې دروازې ته یې شا وه، هانس یې ونه لید. زیارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې ځلورلارې ته غزېدلی و. مذهبي سندرې یې ویلې او په بیرغ یا صلیب پسې به روان وو.

کشیش او د ماشومانو یوه ډله د کلیسا مخې ته ګرځېده. یوه ږیرور سړي د عیسی مسېح په شان یو صلیب پر اوږه اخیستی و.

نجونو، د وحشي ګلانو ګېډۍ په لاسونو کې نیولې وې.

هغو زیارت کوونکو چې له ښې لورې څخه راستنېدل، ببله سندره ویله، د کیڼ لورې خلکو به ببله. د کلیسا د زنګونو اواز، د دوی پر سندرو سنګیني کوله. د کلیسا له یوې دروازې څخه د موسیقۍ اواز هوا ته جګېده .

په هغه ځای کې چې زیارت کوونکي سره ویني، هانس یو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کلیسا ته ننه ایست .

د کلیسا د ماشومانو ډلې په سپینو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نیولې وې، چې کله به یې یوې خوا ته وړلې، کله بلې خوا ته. درېیو تنو نورو یې بلې ډیوې نیولې وې، چې لوغړن دود یې ټوله کلیسا ډکه کړې وه .

د کلیسا تر ګونبدې لاندې توتکۍ، یوې او بلې کړکۍ ته الوتې راالوتې. د چغو اوازونه یې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به یو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن یې اوښکې شوېېدې.

د شمعو په لړزانده رڼا کې د سپینو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه ځنګه چې مور ویلي وو، د وینو نخښې په کې ترسترګو کېدې، خوسرونو د پېژندنې وړتیا نه لرله. بیا یې هم د معجزې په سترګه ورته کتل. د محراب تر څنګ به ورته په ګونډو شول. هغه صلیب به یې مچ کړ، چې پر زینه به پروت و. کشیش په لوړ اواز دعا ویله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وینې."!

خلکو به په یوه اواز ورغبرګوله:

"زموږ ګناهونه راوبخښه."!

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وینې."!

"-زموږ له ګناهونو راتېره شه."!

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د وړو او تنګو ځوکیو له منځه به تېرېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور هم د یوې څوکۍ څنګ ته ولاړه وه او شونډې یې رېږدېدې. هانس د مور په لیدو زیات خوشحالېده. څنګ ته یې ودرېده، مور یې څو دقیقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس یې ونیو، لږه راټیټه شوه او ورته ویې ویل:

"د خدای درګاه ته دعا وکړه. ښایي پلار دې دروبخښي."!

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو یې هغه دعا ویله چې ورزده کړې یې وه او یوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعیت په درد نه خوري. کله چې یې بیا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو .

لویه ګناه یې کړې وه. دا خو یوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې یې لاسونه راچاپېر کړي. یوه شپه چې کله یې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لګیا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی یې په دې حالت کې لیدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نیت د پلار مینه زیاتوي، دی حاضر دی، چې ویې وایي:

په خپل ماشومانه غږ یې د نورو په ملتیا دعا ویله.

"زموږ ګناهونه راوبخښه."

"زموږ له ګناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کلیسا په مخکې ولاړ و، خولۍ یې په لاس کې نیولې وه او موسکی و. مور وویل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه څیزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کلیسا کې وم او د خیر دعا زما په برخه شوه."

مور وویل:

"ښه شو، چې د خیر له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کلیسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواږه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به یې پر سر پورته کول، ځینو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځینو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سیوري کې یې استراحت وکړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار وويل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وګرځي."

"_دلته بازار شته؟"

"_هو! د زيارت بازار يې بولي. خوتر هغه وړاندې دې بايد مور ډوډۍ وخوري؟."

مور وويل :

"ډېره زياته وږې شوې يمه."

ټولو وخندل اود "رايشز ايفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخوري. هغه پېغله چې مخکې يې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له يوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره يې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانګې د پلورنځي تر څنګ ونو باندې لګېدلې. پلورونکي د (سګرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خوليو په پلورلو لګيا وو. له هېڅ څخه يې زيات مالونه راځوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول).

پلار وپوښتل:

"غواړې چې يوه کجاوه درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه! زياته مننه."

دېګونه يې سره اوډلي وو. منګي، غابونه (قابونه) او سګرېټدانۍ يې چې ښې ډېزاين شوې وې، څنګ تر څنګ ايښوول شوي وې. رانيوونکو د بازار په تنګو کوڅو کې غابونه (قابونه) اوچتول، ښه به يې کتل، بيا به يې پيسې ورکړې او تر بغل لاندې به يې نيول .

پلار پوښتنه وکړه:

"يو لوی غاب (قابونه) درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه، مننه"!

په يوه ځای کې شمع او نور سپېڅلي توکي پلورل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بل پلورنځي کې سپېځلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنګونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"یو یې درته رانیسم؟"

"_هو! یو نه، بلکې دوه. یو باید انا ته رانیسو."

"_بل څه هم غواړې؟"

څرخېدونکې زانګو څرخېده، ماشومان پر ابلقو لرګینو اسونو سپاره وو او څرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او ویې پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وویل:

"پر اس؟ پر سره اس؟"

کله چې هانس پر اس سپور و، مور و پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله څرخي؟"

"_نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرګان، پایپونه او کاغذي ماران پوکل، په شېریني پلورنځي کې بېلابېلې شېرینۍ خرڅېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شېریني دې خوښېږي؟"

هانس وویل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، یوه شېرني خو ورکړه."

مور وویل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږې به نه"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پاکټ کې څو ډوله خواږه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې يې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او ويې ويل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زيارت سړك ته وکتل. د کليسا برجونه د غونډيو تر شا پټېدل، مور وويل:

"ډېر په زړه پوری او ښه سفر و."

د لمر سترګه چې نيمايي يې تياره شوې وه، د سړك د پای په برخه کې په ډوبېدو وه.داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته ځغلوي.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جګېده، خو د ونو سيورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له ليريو پرتو چمنونو څخه غبار جګېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخيستی؟"

دريېو واړو بوی- بوی کړل. موټر يې يوڅه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره ځغستلای شوای.

پلار وويل:

"هيڅ هم نه دي"

بيا يې د موټر سرعت زيات کړ.

مور، مخ واړاوه او زياته يې کړه:

"ولې دې خولۍ نه پر سر کوې؟"

هانس وويل:

"باد مې خوښېږي"

" _والګی به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خولۍ دې همد اوس پر سر کړه"!

هغه کلا چې د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوې وه او د سړك په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بیا ستنېدو لار په چتکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس یې هرڅه ښه پېژندل.

مور وویل:

"یو څه کرار شه، ښه نه ده چې بیړه وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتیا وړ ټول شیان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسېږو، ښه ډوډۍ به تیاره وي؟"

"_د لوبیا قورمه او"...

پلار وویل:

"ان شا الله چې انا به دېګ نه وي سوځلی"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختله او د کنګل یوې ټوټې ته ورته وه، چې نیمايي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه یې له ماشین څخه زیات توش (غبار) رااوچت شو. پلار برك وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ یې اوچت کړ. ویې لیدل چې اور، ټول ځایونه نیولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندې ووځئ، دباندې"!

مور او هانس راووتل او یوې کندې ته یې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشین څخه دوه پرله پسې اوازونه اوچت شول. بیا ترې تور لوګی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د للېتر د ابشیدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلایل څاڅکی څاڅکی پر ځمکه څڅېدل. د اور لمبو په څاڅکو پسې حرکت کاوه او تر ستونې یې تېرول .

مور پر پلار نارې کړې:

"موږ باید څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار یې راکښته کړل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هېڅ"!

په دې نژدې ځايونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتيجه يې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بيا ناري کړې:

"اوه خدايه! اوه خدايه"!

پلار وويل:

"مورې يوازې کولاى شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتيا، هانسه! دا ښايسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژړې وې. د منې د وښو د لمبې غوندې يې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هنداري ماتې شوې او پر ځمکه توېي شوې. اور د موټر منځ ته لار موندله.

مور وويل:

"هغه ښايسته توشکې"!

پلار ورزياته کړه:

"نوى موټر رانيسو"

مور وپوښتل:

"کور ته به څنګه ځو؟ هوا تياره کېږي"

"_ کور ته؟ ګوندې کوم موټر له دې ځايه تېرشي او مورږ له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ويې خندل او ويې ويل:

"اوس مو د دې پېښې زيارت هم وکړ"!

پلار، د مور څنګ ته ودرېد، لاسونه يې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په ارامۍ سره هانس ته وويل:

"پلار دې نورې ښکنځلې نه کوي. دا د زيارت تاثير دى، د الهي بخښنې اغېز دى.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړې نېټه:1381ل کال- سلواغه

کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاسکو ایبانز

سیند

د شپې دوې نیمې بجې به وې چې چا د جونګړې لـه شا څخه غږ کړل:

انتونیو ! – انتونیو!

انتونیو لـه کټ څخه اوچت شو. د هغه ګاونډی چې هر وخت به لـه ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سیند ته د تګ وخت و.

هغه شپه انتونیو لږ ویده شوی و. د شپې تر یوولسو بجو یې لـه خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکۍ "روفینا " هم د مار غوندې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان یې سوچ کاوه چې څنګه به خپل ژوند شه کړي. د خاوند د کاروبار خوند یې نه و. په ټول دوبي کې یې یو کب هم نه و نیولی. تېر کال د مدیترانې په سمندرګي کې کبان زیات وو. هر ښکاري به دوه درې سوه کبان نیول، پر دوی باندې د باران په شان پیسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونیو په شان عیاشي نه کوله، ځان ته به یې یوه وړه بېړۍ را نیوله او ځان به یې د نورو لـه مزدورۍ څخه ژغوره .

اوس بندر لـه بېړیو ډك شوی و، بېړۍ بېخي زیاتې شوې وې، خو د کبانو درك نه و. د کب نیوونکو په لومه کې به یوازې لوخې بندېدې. د دوی په دېګونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لویو کبانو بل لوری نیولی وي، هېڅ کب نیوونکي ته هغه کال دا ویاړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه یو لوی کب ونیسي .

روفینا په خواشینۍ او نهیلۍ کې ډوبه وه. په کور کې یوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د نانوای او بقال پوروړي وو.

یوه سپین سترګي وزګاره ماښو (بېړۍ چلوونکي) سینیور توماس به په یوه لویه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به یې ګواښونه کول او خپلې هغه پیسې یې غوښتې چې انتونیو د بـېړۍ جوړولو په وخت کې ځني پور کړې وې. دغې ورځې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمني تر ستوني تېره کړې وه.

انتونیو جامې واغوستلې او خپل نهه کلن زوی یې، چې په سیند کې به یې د مشرانو په څېر کار کاوه، راویښ کړ.

روفینا، پرته لـه دې چې لـه ځایه اوچته شي، ورو وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګونډې نن بخت ستاسو سره ياري وکړي ! د خوړو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوښ انکار وکړ، هغه نور پور نه راکوي... خدايه ! څه سپی ژوند مو دی."

انتونيو وويل:

"ښځې ! غلې شه ! که سيند بېرحم دی، خدای خو رحيم دی. ځينو کب نيوونکو ويل چې پرون يې نوي، نوي کبان ليدلي، يو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نيوونکي په خيال کې يو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو له ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونيکو ځان تيار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډوډۍ پسې وځي، زيات مغرور و. د خوړو غوټه يې په شا کړه، د لويو کبانو د نيولو لپاره يې په ځولۍ کې لږ کوچني کبان اچولي وو، چې بيا يې په چنګك کې بند کړي. ځولۍ يې هم په لاس کې واخيسته او روان شول. ګاونډيانو بادبانونه غوړولي او په بېړۍ کې دوی ته په تمه وو .

خـلـکو سـيند تـه ودانـګل. د شپې په تياره کـې ځراغونـه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لړزېدو وو، د کبانو تورونه د بېړيو لـه څنډو سره لګېدل، د رسيو د غژ، غژ آوازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي وړو سپينو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کـړي وو، د سيند تر څنډو ادامه درلوده. د لويو-لويو کورونو کړکۍ به روښانه وې، تابه ويل اور په کې بل دی. سره او سپينه رڼا به يې پر سمندرګي خپرېده. دا د کازينو ودانۍ وه. انتونيو په کرکه وروکتل او ويې ويل :

"شتمن خلك شپې داسې تېروي ! قمار وهي، خپلې پيسې اور ته اچوي. دوی بايد هېڅ وخت د روژي ګټلو لپاره تر سپېدو وړاندې لـه خوبه ونه پاځي."!

انتونيو بيړه لرله او ويل به يې : ژر شئ ، ژر شئ ! و ګورئ څومره ګڼه ګوڼه ده.

کب نيوونکو رسۍ کش کړې، بادبانونه کرار لوړ وخوځېدل، باد په کې ځای ونيو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بېړۍ ورو روانه وه او څپې يې غوځولې، خو کرار، کرار ګړندۍ شوه او د سيند منځ ته يې لار اواروله.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې يوازې د ستورو په کمرنګې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وړې بېړۍ چې تېرې څوکې يې لرلې، د ناپېژندويه موجوداتو د سيورو غوندې روانې وې.

ګاونډي افق ته وکتل او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتونيو ! د باد لورى بدلېږي."

"ـــزه يې هم وينم."

"ـــلکه چې هوا توپاني کېږي".

"ـــپروا نه کوي ! همدغه لورى وساته، چې لـه دغو بېرندوکو خلکو څخه ليرې شو."

د دوى بېړى، د دې پر ځاى چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونيوله. سپېدې و چاودېدې، د لمر سترګه د اور د يوه لوى غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غونډې ځلېدې. انتونيو د ګاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځير سره سيند ته کتل. د بېړۍ لـه هر لوري څخه سيند ته چنګکونه ځوړند شوي وو. کله- کله به د چنګك رسۍ په لړزېدو شوه، يا به يو کوچنى کب لوړ غورځېده او په هوا کې به څرخېده....وړو کبانو د ښکار خواړه په غاښول، خو دوى ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړۍ وړاندې تلله، کله به يوې خواته کږه شوه، کله به يې مخامخ پر څپو ور دانګل او سره سينه به يې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنى انتونيکو به تل د بېړۍ خونې ته ورننووت او لـه بوشکې څخه به يې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل ګردسره لـه سترګو نهام شو، يوازې په هغو ليريو کې د نورو بېړيو بادبانونه د سپينو خيالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

ګاونډي وويل:

"انتونيو ! غوږ کښېږده ! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو ؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه ګټه نه لري."

انتونيو د بېړۍ لورى بدل کړ، پرته لـه دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه لوري روان شو. وروسته يې په خوښۍ سره زياته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډۍ و خورو ! ملګريه ! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواړه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډۍ ، يوه ټوټه ډوډۍ او يو پياز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړۍ په څپو کې کښته او پورته کېده. ناڅاپه د انتونيکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا ! هله هله هغه دى يو کب ! ډېر لوى هم دى."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ او د پیازو ټوټې د ببرۍ پر سینه توپې شوې، سړیو د ببرۍ لـه ځنډې سرونه وغزول. په رښتا چې یو ستر او غوړ کب په ناز- ناز د ببرۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا یې په اوبو کې ښکارېده. دی به حتمًا هماغه کب و، چې ډېرو کب نیوونکو یې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو یوه او بل لوري ته کرېده، کله به د ببرۍ په یوه خوا کې څرګند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورك شو او یو ګړی وروسته به بیا و لیدل شو.

انتونیو لـه خوښۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نیونې رسۍ یې، چې د بټې ګوتې په اندازه یو کب یې په چنګك کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د ببرۍ په شا و خوا کې یو ګرداب جوړ شو، ببرۍ لړه کړه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ یې واړوي. ببرۍ لړزېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ویل د دوی لـه پښو څخه تښتي... ببرۍ یو توند ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نیونې رسۍ چې ټینګه تړل شوې وه، سسته شوه، چنګك یې راکش کړ، که څه هم ډېر ټینګ یې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

ګاونډي په خواشینۍ سره سر وښوراوه او ویې ویل:

"انتونیو ! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې یوازې یې چنګك و ژووه او مات یې کړ. نژدې وو چې ببرۍ پر بل مخ واړوي."

خو د ببرۍ خاوند چغې کړې:

"ته وایې چې دومره لوی کب پرېږدو ؟ ته یې په ارزښت نه پوهېږې ؟ نه ! تو لعنت دې وي پر شیطان ! باید ونه ببرېږو، باید ویې ځارو او ورپسې شو."

د ببرۍ لوری یې بدل کړ او هغې خواته یې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نیونې په چنګك کې یې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته یې خوشې کړ. انتونیو پرته لـه دې چې د ببرۍ ځنډه پرېږدي، یوه تېره نېزه په لاس کې ونیوله.

د چنګك رسۍ بیا و ښورېده، چې ببرۍ یې هم و لړزوله، د قرچ، قرچ یو ګواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنګك بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره یې هڅه کوله، ببرۍ یې د ځان خواته راکشوله، پر څپو یې یوه لېونۍ نڅا پیل کړه. تا به ویل چې د سیند اوبه اېشي، یوه خړ رنګه ګرداب، ځـګ لرونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سیند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرګ پر سر جګړه کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ببړی داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ویل چا په لوی لاس کړه کړه.اوبه د ببړۍ منځ ته ورغلې او تر نیمایي ډکه شوه، یوه توند ګوزار کب نیوونکي لـه پښو وغورځول:

انتونیو د ببړۍ څنډه خوشې کړه، نژدې و سیند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې یې یو آواز تر غوږ شو او لـه دې سره جوخت ببړۍ سمه شوه. کب، د کب نیونې رسۍ وشکوله. کب ببړۍ ته نژدې وګرځېده او په خپله شفافه لکۍ یې ځګ لرونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونیو وویل:

"غله ! اوس نو نه شې کولای راڅخه و تښتې."

ته وا لـه یوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه یې په زوره د کب خواته ګوزار کړه، اوسپنې د کب سرېښناکه او نرم پوست څیرې کړ او د کب په بدن کې ننووت. څپو د وینو رنګ خپل کړ. تپي کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وینو لیکې تر سترګو کېدې چې پورته راختې.

انتونیو یوه اوږده ساه واخیستله. ملګرو ته یې په غور سره و کتل، یوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې یوازې څو ثانیې یې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سیند په تل کې پراته وو. کب نیوونکي د ببړۍ لندې سینې ته وکتل. ګاونډی چې د ببړۍ پر دېوال نښتی اورنګ یې ګردسره الوتی و، وویل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! څومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب"!

بیا یې انتونیو ته و کتل او و یې ویل:

"خو افرین ! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به یې وینې"....

انتونیو و پوښتل:

"هلك چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشینۍ ازانګه ویده وه، شونډې یې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې لـه ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په ببړۍ کې نه و، انتونیو په دې هیله چې خپل زوی د ببړۍ په وړه خونه کې ومومي، وړې خونې ته ودانګل، اوبه یې تر زنګنو پورې رسېدې. باید د ببړۍ اوبه یې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تیاره کې یې په بیړه وړه خونه و لټوله، خو د اوبو لـه بوشکو او نورو سامانونو پرته یې نور څه ونه لیدل. د لېونیو په شان یې بهر ته منډې کړې:

ګاونډی ایله اوس خبر شو، لاسونه یې وخوځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی خو لـه ژوند او مرگ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناخاپي گوزار لـه کبله بېسده شوی او بیا به تل ته تللی وي.

کب نیوونکي دغه اندېښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته لیرې چې نژدې و د سیند ځپې ببرې تر ستوني تېره کړي، پر اوبو کوم څیز بربښېده.

انتونیو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی"!

ځان یې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواك سره یې د هغه شي پر لوري لامبل پیل کړل.

گاونډي په بېړه بادبان راکښته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی یوازې د انتونیکو یو بوټ دی، چې ځپو د سیند منځ ته غورځولی، ناڅاپه یې ځواك ختم او غړي یې بې سېکه شول. په چغو یې ځان د ځپو لـه حملو څخه ژغوره او هڅه یې کوله چې ډېر ژر د سیند تر زیاتي برخې واوړي. خو شا و خوا یې یوازې اوبه وې، یوازې یې په سیند کې ببرې لیده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو لـه منځه یو تور شی، چې په وینو لړندو ځپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و.... دغه ښکار انتونیو ته گران پرېوتی و. خپل یوازېنی زوی کوچنی انتونیکو یې د هغه لـه کبله لـه لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدایه ! ایا یوه ټوټه ډوډۍ باید په همدومره بیه تر لاسه شي؟ انـتونیو تر یوه ساعته زیـات پـه سیند کې و. په پرلـه پسې ډول یې لامبل او په خپلې ورکې پسې گرځېده. د هرې ځپې د غړ په اورېدو به یې گومان کاوه چې همدا اوس به یې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه یې گومان کاوه چې د انتونیکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نژدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تیارو ځپو به تېر ایست.

انتونیو غوښتل په سیند کې پاتې شي او لـه خپل زوی سره یو ځای ومري، خو ملگري لـه اوبو څخه راوایست. د ببرۍ په منځ کې یې څملاوه او ویې پوښت:

"انتونیو ! څه باید وکړو؟."

انتونیو ځواب ور نه کړ.

"گرانه دوسته ! ځان باید لـه منځه یو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سیند کې ورك شو، زموږ نیکونه او پلرونه هم هملته مړه شوي او موږ به هم یوه ورځ همداسې، همدلته مرو.!

خو ژر یا وروسته کوم توپیر لري ؟ اوس باید کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې موږ نېستمن او تشلاسي خلك یو."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې یې ټینګ کړ. په بېړۍ پسې د وینو یوه لیکه جوړه شوه. باد لـه مخامخ لوري لګېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او ګاونډي د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لویه بدمرغي یې هېره شوې وي. په دې کار سره بېړۍ نوره هم ګړندۍ کېده. ستونزمن کار، انتونیو ستړی کړی و، کنګس و. خو په پر له پسې ډول یې تر سترګو د اوښکو ځاځکي بهېدل او په بېړۍ کې لـه راغونډو شویو اوبو سره ملګري کېدل، وروسته د انتونیکو قبر ته تویېدل!

کله چې بېړۍ لـه اوبو څخه تشه شوه، په بېړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپین کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونیو درد او وېره نوره هم زیاته کړه. لـه ساړه آه سره یې وویل:

"زما مېرمنې روفینا ته به څه وایم، هغه به څه وایي؟"

لـه مېرمنې سره د چلند اندېښنې د هغه پر اندام لړزه خپره کړه. دی هم د نورو زورورو خلکو په شان په خپل کور کې یوازې د یوه غلام غوندې و.

د مازیګري باد، خوندوره نڅا پر سیند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل لـه لوري لګېده، د ځینو شتمنو او بډایو خلکو سندرې، د تهنیت د درود په شان پر سیند خپرېدې. د "کازینو" د ساحـل پـر مـخامـخ د سندرغاړو یوې ډلې سندرې ویلې. د ساحلي واټونو په بهیر کې، چې شا و خوا یې ونې ولاړې وې، وربښمین چترونه، ښایسته خولۍ، د کلیوالو سپین او روښانه کالي، لـه لیرې د تسپو د رنګینو دانو غوندې ښکارېدل .

ماشومانو په سپینو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي یې کوله، یا به په نڅا- نڅا سره راټاوېدل او بیا به سره یو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نیوونکو ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، د دوی تېزبینو سترګو، دا اټکل کولای شوای، چې د انتونیو بېړۍ څومره ارزښتناك ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونیو یوازې یو کس لیده. هلته یوه دنګه ښځه ولاړه وه، چې سر یې لوڅ و او باد یې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو یې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب لـه نژدې څخه وګوري. د انتونیو ښکار ته حسودې او رخه ګرې سترګې وګنډل شوې .

د نېستمنو خلکو ماشومان چې شوړېدلي کالي یې وو، سور رنګه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونیسي.

روفینا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر یې لاندې اچولی و او د نورو کب نیوونکو مبارکیو ته یې غوږ نیولی و، ویې پوښت:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هلك چېرې دی ؟ زموږ ماشوم چېرې دی؟"

سرې خپل سر نور هم کښته و نیو، د خپلو اوږو تر منځ یې کښېکاږه، ته وا غواړي چې په ځمکه کې ننوځي او ورك شي، نه شی ووېني، نه یې واوري. خو روفینا بیا وویل:

"نو انتونیکو چېرې دی؟"

هغې بیا خپلې سرې او راوتلې سترګې د خپل خاوند په څېره کې وګنډلې، لـه ګرېوانه یې و نیو او په خپل ټول قوت سره یې ټکان ورکړ، خو څه شېبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه یې سیده کړل او په نهیلۍ سره یې یوه لویه دردناکه چغه وکړه:

"یا عیسی بن مریمه ! زما انتونیکو ډوب شو ! مړ شو ! په سیند کې پاتې شو"!

اّخر خاوند یې، په داسې حال کې چې ژبه یې بنده، بنده کېده او په سختۍ سره یې توري په خوله راوړل، وویل:

"هو ګرانې مېرمنې ! زموږ ماشوم ډوب شو، لکه څنګه چې نیکه یې ډوب شوی و او زه هم ډوبېږم. د سیند څپو هغه تر ستونې تېر کړ. سیند موږ ته روزي راکوي. دی هم په موږ تغذیه کېږي. چاره څه ده ؟ ټول د دې لپاره دنیا ته نه راځي، چې واکمن شي."

ژړا یې په ستوني کې غوټه شوې وه، تر سترګو یې د اوښکو سېل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نیولی، بلکې په ډېره خواشینۍ او نهیلۍ سره پر ځمکه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان یې راکښول او په نوکانو یې مخ شکاوه، په ژړا- ژړا کې به یې ویل:

"زما زوی انتونیکو"!

ګاونډیانو او د کب نیوونکو مېرمنو، د روفینا خواته وځغستل. څه لـه پاسه ټول یې لـه دغه ډول مصیبت او غم سره مخ شوي وو....په خپلو قوي لاسونو یې هغه لـه ځمکې راپورته کړه او کور ته یې بوتله.

یوه کب نیوونکي انتونیو ته چې نه یې شول کولای د ژړا مخه ونیسي، یو جام شراب ورکړل. ګاونډی چې په عادي ځانپالنه کې ډوب و، لـه پېرودونکو سره د کب پر سر په چنه وهلو لګیا و....

لمر لوېدلی او سیند طلایي رنګ خپل کړی و، څپو ځان لـه ساحل سره واهه او یوه دردناکه زمزمه یې اوچتوله. د یوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوی تر مړینې وروسته د لېونتوب تر پولې کښل کېده، اورېدل کېده، چې د نورو کب نیوونکو د مېرمنو اّوازونو یې هم ملګرتیا کوله:

"انتونیکو زویه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نېکمرغه خلك په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې گرځېدل راگرځېدل، په کړس- کړس به یې خندل. آن دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې ځومره لویه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غمیزې او نېستۍ ته یې یو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرگي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتباري بنې سره یې د سیند ابدي ښایست زیاتاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويکتور هوګو

خواران

يوه توره توپاني شپه وه. د رود ترخنګ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ يې لږ څه تت ښکارېده، يوه خوا د کبنيونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې (تلتك) لاندې ويده وو. د منقل سره او رېږدېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کبنيوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ايښی و. ورو يې دعا کوله، خواشينوونکو خيالونو او وېروونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخيستې وه. هغه يوازې وه او په ډېر ځراکت سره يې د بهر شر و ځوږ ته غوږ نيولی و. وېرې او وحشت يې اروا ځوروله او زړه يې رېږدېده. د کور تر شا قهرجن رود غړمبېده. توپان تول ځيزونه په خپلو منګولو کې مروړل. ځان يې په سپينو ځګونو له پوښل شويو څپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوږ او د توپان له چغې څخه غمجنتوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند يو کبنيوونکی و، چې هغه مازيګر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راګرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و ګرېوان و او له څپو سره يې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کبنيونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناك او له اخ و ډبه ډك ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنګل به هم و، د سيند غاړې ته يې ځان رساوه. ته وا مرګ ورته يوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ ځيز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره يې ووېل :

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه بايد له توپانه ونه وېرېږم. بايد لاړ شم، له توپان او خروښنده څپو سره وجنګېږم."

له همدغو سوچونو سره به په بېړۍ کې کښېناست. په ناپايه سمندر او توپانونو کې به ورکېده، دا څومره زړورتيا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په څپو کې ورک کړي او ورسره شخړه وکړي. دا څومره ستونزمنه ده، چې څوك دې له توپان او څپاند سمندر سره ډغره ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، بايد ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځينې د ښامار غونډې څپې د بېړۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې څپې چغې وهي او سپين ځګونه رابرسېره کوي.

د کبنيوونکي مېرمن "ژاني" لا ويده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه يې شول کولای، هغه په انديښنو او دردونو کې راښکېله وه او ارام ته يې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوږونه يې اورېدل او دېته يې اړ ايستله، چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونيسي. کله به يې د سمندري مرغانو وچ او وېروونکی غږ تر غوږ شو او د هغې په نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې به يې خاوند انځور کړ، چې پر خپله بېړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځي. "ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکیه کړ او په ژره خواشينۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره يې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره ګران دی. له مفلسۍ سره يو کېدل ناشونی کار دی. مور د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ایله دومره توانېدلي يو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. باید ټول ژوند له محرومیت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟

د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غړمبېده. هره ګړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنګېدې به. کله- کله په پر سمندر کوم ستوری د پښ له کورې څخه په لوګيو کې د الوتي بخري غوندې ځلېده او پناه کېده.

شپه نيمايي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلك په خوښۍ سره په عيش او نوش، نڅا او پايکوبونو بوخت وو. خو د کبنيوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتي څېره د خرمنې بالاپوښ پر ځان تاو کړی او په ناپايه تيارو کې د خپل برخليك په انتظار کې پر بېړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن (ژاني) په نظر کې وېرووڼکي انځورونه او منظرې يو په بلې پسې ژوندۍ کېدې. زړه يې د وېرې په منګولو کې راښکېل و. له سترګو څخه يې اوښکې بهېدې، خدايه! څومره ډېر کبنيوونکي د سمندر په نس کې ښخ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بيا هېڅ بېرته راګرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخيست، دا ګومان يې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت يې رارسېدلی، له ځانه سره وبونګېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم وبه ګورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زيات غړمبېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د رڼدې په څېر وراندې تله. کور په تيارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سوري- سوري بام څخه په چټکۍ سره تېرېده او چغې يې وهلې. ته وا غواړي کوډه پر بل مخ واړوي. ژاني يوه شېبه ودرېده او سوچ يې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې ګاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم يوازې ده، وربه شم. ځکه مرستې ته اړتيا لري. رښتيا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو ښخې راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ويل، حال يې ډېر خراب دی. خامخا به يې وګورم. ور يې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب يې وانه ورېد. له ځانه سره يې وويل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غوندې څه، چې تر موږ ډېره نېستمنه ده. ماشومان يې بل څوك نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا يوازې خواران دي، چې پر يو بل يې زړونه سوځي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وره له ډبولو سره يې نارې کړې، ګونډې څوك يې واوري او ور پرانيزي. خو غږ يې د توپان په غړمباري او ځوږونو کې ورکېده. په ډېرو ټکولو يې ناڅاپه ور پرانيستل شو. کور ته ننوته. تياره خونه يې په خپل پانوس روښانه کړه، خو له لومړي ګام سره پر خپل ځای ودرېده. د ګاونډي مېرمن په يوه کونج کې پرته ده، پښې يې يوځه راټولې وې، خوله يې خلاصه ښکارېده. مظلومه اروا يې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته يې همدغه سوړ بدن پاتې و، دوه ماشومان يې تر څنګ ويده وو. هغې د خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلی او زوړ څادر غوړولی و. ژاني په ډېره خواری پر لار تله. زړه يې درزېده، پښې يې رېږدېدې، په وېرې سره يې شا و خوا ته کتل. کله چې خپل کور ته ورسېده، د کټ تر څنګ پر وړه څوکۍ کښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ کې وه. غمونو او انديښنو بيا پرې يرغل وکړ. نږدې و، چې زړه يې له غمه ودرېږي. له خولې څخه يې بې مانا او بې اړيکي خبرې راوتې. بيا يې له ځانه سره وويل:

"دا مې څه وکړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لږ وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خواري کوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزيات شول، واه خدايه! لکه چې خاوند مې راغی. نه! هېڅکله! ګومان کوم، همداسې مې وانګېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوړو لپاره څه نه لرو، څومره بد کار مې وکړ. ما څه کولای شوای، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټکولو وړ يمه... لکه چې راغی. نه! دا د باد غږ دی. خدايه! څومره ساده يمه، ټوله شپه يې په بېصبرۍ او انتظار کې تېرومه او اوس يې په راتلو وېرېږم. هغه ستړې وه، خپل سر يې پر خپلو لاسونو کښېښود او په ناکراره خوب کې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غړمبا او د باد چغارې نه اورېدل کېدې. يو زورور لاس ناڅاپه د کوټې ور پرانيست، له وره څخه د سبايي کمرنګه رڼا کوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره کبنيوونکی راننوت او نارې يې کړې:

"راغلم"!

ژاني ويښه شوه، په خوشحالۍ له ځايه راوڅته شوه او لاسونه يې د هغه پر غاړه ورتاو کړل. کبنيوونکی يې سترګو ته ځير شو. ژاني په ژړغوني غږ وويل:

"راغلې! جوړ خو به يې؟ ښکار دې وکړ..؟"

" ـ ښکار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال ځيرې شو. نږدې مړ شوی وم. څه وکړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نږدې و چې ډوب شم. څو وارې د مرګ خولې ته ولوېدم، يوازې دې څه کول؟."

" ـ تا ته مې کتل، يوه شېبه مې خياطي وکړه، نږدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره انديښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغړمبېده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د ګاونډي کور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان يې يوازې پاتې دي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژاني رنګ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې یې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې یې کړی وي. بیا یې وویل :

"ډېر واړه دي، مشره لور یې ایله اوس په ګرځېدو راغلې."

کبنیوونکی په سوچ کې لاړ، اخر یې وویل:

"د بدمرغو ځومره بد برخلیك! خامخا به له منځه لاړ شي، څوك به یې وروزي؟ د کلي ټول خلك نېستمن دي، خپله خو څه نه لري، چې ویې خوري. زه یې په ورین تندي منم، خو موږ په خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟"

خپله لنده خیشته خولۍ یې یوه ګوټ ته ګوزار کړه او دوه واري یې تر شونډو لاندې وویل :

"د کوتریو (کونګریو- کوکریو) غوندې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان یو."

خپل غږ یې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه راپې وره، ډېر به وېرېدلي وي،مور به یې هم د مړینې پر مهال ویلي وي، چې موږ به یې یوازې نه پرېږدو. زه یې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په ګونډو شوه او د خوښۍ اوښکې یې له سترګو تویېدې، څادر یې لیرې کړ او یې ویل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 16/7/1379ل کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځ: شیرین ترین داستانهای واقعی،

راټولوونکی: فریدون پور حسین،

ړنده پیشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ویده کړل. که څه هم د هغوی له حرکاتو مې زیات خوند واخیست، خو بیا یې هم له خېزونو، شوخیو او شورماشور څخه ستړی شوم.

ښه شو چې ماشومان ویده شول. ځکه چې په دې ستړې روحیې سره کېدای شول ډېر په تنګ شم، یا یې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما یې مور په بېځایه نیوکو او وړو خبرو ډېره وځوروله، نو ځکه مجبوره شوه چې ماشومان او کور پرېږدي او د خپل پلار کره لاړه شي. انسان خو حساس موجود دی، تر کومه حده د نورو خلکو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې ګناه څه وه؟ ایا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نیمګړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ایا هغې په ما کې دا نیمګړتیا رامنځته کړه؟ نو بیا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وکړه، چې اخر کور پرېښودو ته اړ شوه؟

هی، هی! انسان چې تر کومه وخته پورې له کوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر یې نه پوهېږي، کله چې یې نعمت له لاسه ورکړ، بیا ورته متوجه کېږي. سمه ده چې زه خپله ګناه منم، خو هغې باید خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای.

هغه هم داسې مېره، چې یو کال یې د سترګې له ړندېدو څخه تېرېږي.

نیمګړتیا که هرخومره وړه هم وي، پر روحیې اغېز اچوي او د انسان طبیعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توګه زه بدمرغه کله- کله خپله ړنده سترګه له یاده باسم. خو کله چې ناڅاپه په هنداره کې خپله څېره ووینم، نو د غم او خواشینۍ له کبله د مار غونډې تاوېږم، په هډوکو کې مې سره شوي سیخان تېرېږي .

څو کاله وړاندې مې چې واده نه و کړی، په کور کې مو یوه پیشي اوسېده، چې ډېره مینه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پیشي هم په یوه سترګه ړنده شوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما ښه یادېږي، کله چې پیشي ړنده شوه، ما چې څومره ورسره مینه لرله او د هغې د ساګانو له خور- خور ځخه به مې خوند اخیست، تر دې وروسته زما ورځخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پخوا په شان یې ونازوم، کله چې به یې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زیاتېده، چې غوښتل به یې خپله ټوله مینه په خپله روغه سترګه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په یوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښایي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی یم. په ځانګړې توګه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مینه له یوې سترګې ځخه سرچینه اخلي، ګومان کوم چې په لیدو مې ستړي کېږي. له دې کبله وېرېږم، نو ځکه له خلکو سره سوړ او بې مینې چلند کوم. په ځانګړې توګه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته ګرانه ده.

زما ړندېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخۍ پرته په بل څه نه شو تعبیرولای.

اوس دا دې نهه میاشتې کېږي، چې خپله یوه سترګه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر یاد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم ګومان کوم چې په هماغه سفر کې یم. لکه د هغه دوه میاشتني سفر ټول جزییات مې چې له پیله تر پایه په مغزو کې د کوم حساس دوربین په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې یم، هر ځل تر پخوا لا حیرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په یاد دي: یوولس میاشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مینه ناك غږ یې وویل:

"ګرانه دوسته! ته غواړې چې په یوه لیرې پرته سیمه کې د چیچك ناروغۍ د مخنیوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟."

که څه هم پوهېدم چې هغې سیمې ته سفر زیات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غریبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تیاری وکړ .

هغه ورځ نېکمرغه سړی وم، چې یوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. ګوندې مالي امکانات تر ګوتو او د هغوی هیلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترګو کې هغه پټ شوي هوسونه، چې ما به لوستل، خړوب کړم. که هر څنګه وي، یو ځل یې هوساینه ووینم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په یوه زاړه بس کې د هغې سیمې پر لورې روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لرې حق الزحې څخه استفاده، دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

څومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خوارۍ مې وکړې، له خلکو سره مې مینه وښووله.

نه پوهېږم، ولې یې ویلي، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکي پر مانا او تشریح مې هم باور درلود:

هـــغـــه زړه بـــه لـــــه تـــوپانـــه په امـــان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شیانو شك کوم. که د دغه شعر مضمون حقیقت ولري، نو ما تر څان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولي، چې ښۍ (راسته) سترګه مې په ناڅاپي ډول ړنده شوه؟!

ژړا مې ستونی نیسي، کرار- کرار مې لمن په اوښکو ډکېږي. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پیسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غلیو او ویروونکو کلیو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتیا د بیا ستنولو لپاره مې سترګې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بیت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس باید د هغې روڼې سترګې پرځای باندې د ښیښوکوم غټۍ کښېږدم، چې دغه تیاره او بدرنګه کنده ورباندې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال یې د تقدیر لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې تویې کړې، ډېرو ماشومانو او سپین ږیرو ته مې د ژوندېدو او مړینې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکارۍ ولګولې .

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستیال ته مې وویل چې د یوه کپسول سر پرانیزي، چې زه یې هغوی ته ولګوم، بیا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستیال مې ښیښه راوایسته، د ښیښې څنګ یې په وړې اړې لړ وګوراوه، بیا یې کرار- کرار ټك ورکاوه، چې لاس یې خطا شو، د ښیښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترګه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دي څو میاشتې وروسته مې هم د هغې په یادولو سره خوله او ستونی وچ او تریخېږي.

زما خوارکي مرستیال په وېرې- وېرې د ښیښې هغه ټوټه، چې د ستن غوندې زما په سترګه کې ننوتلې وه، راوایسته، خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بیا هم د درملنې په هیله مرکز ته روان شوو. خو څه ګټه؟

څو ورځې وروسته یې زما د سترګې له کسي څخه هغه وېروونکې تناکه وایسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، یوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د یوې سترګې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم.

هو رښتیا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

▯▯▯

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځایه خپلو احساساتو ته تسلیم شوی یم. نور به هغه څوك نه یادوم، چې تر یو عمر مینې او محبت وروسته یې خپل خاوند او ماشومان یوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند یې یوازې کړ، چې یوازې یو څو میاشتې یې له ړندېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ویده شوي دي... هی... څوك دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرې ښه غوږ ونیسم... یه.... تېروتنه نه کوم. څوك کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره یې ټکوي. ښایي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نیمه شپه کې یې نازنین ماشومان راویښ نه شي. ښایي دا احتیاط به د خپل بېګناه خاوند لپاره کوي.

ای خدایه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بیا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مینه ورسره لرم. ور پرانیزم په ډېره مینه یې پر خپل ټټر کښېکاږم، سر او مخ یې ورمچوم .

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم .

اه خدایه! څوك، د وره تر شا څوك نه شته.

خو دا لعنتي پیشي چېرې وه، چې ناڅاپه یې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څم چې دباندې يې وباسم، اى بدجنسې، اى لعنتي پيشي! دا ته وې چې ور دې ټکاوه؟ اوس دې دباندې باسم.

اه خدايه! څومره ښه هوسا پر کټ پرته ده. خو داسې ښکاري لکه يوه سترګه چې يې عجيب حالت لري. داسې نه چې په خپله وي. اه خدايه! دا خو مې خپله پخوانۍ پيشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه ړنده پيشي، هماغه حيوان چې ما ترې کرکه لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو يو سپينږيری عکاس به مې ليده چې دېوال ته بې ته نژدې په پياده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر څمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره يوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې يې درلودې. يوې خوا ته يې يو سوری و چې هنداره ورباندې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سوری به تل په يو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستوڼي ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې ليدل چې سپينږيری عکاس کار کوي، د چا عکس به يې اخيسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به يې اخيستل کېده، دېوال ته د راځړول شوې تورې پردې مخې ته پرځوکۍ کښېناست. سپينږيري عکاس به وړې کړکۍ ته سترګې ورنژدې کولې، د هنداري له سوري څخه به يې وړه خولۍ ليرې کوله او پر دې مهال به يې هغه سړي ته ويل:

"سر دې څه لوړ ونيسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وګوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حيرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ويل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟"!

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شپې وروسته به مې ليده چې سپينږيري به يو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده، چې څو دقيقې مخکې د سورۍ لرونکې کړکۍ مخې ته ناست و. زه به نور هم حيرانېدم.

يوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ويل :

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راکړ:

"ولې نه."

" -څو غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" -نیمی وي وي، که سرترپښو؟"

" -سر تر پښو."

" -یوه قطعه وي؟"

" -هو – یوه قطعه."

" -لس افغانۍ."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ. غوښتل مې چې لس افغانۍ پوره کړم او خپل عکس واخلم. ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانۍ ته ورسېده. افغانۍ مې په جېب کې واچولې او سپینږیري عکاس ته لاړم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

" -راغلې؟."

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

" -لس افغانۍ دي."

پرته لـه دې چې ویې شمېرې، جېب ته یې واچولې.

" -ښه، اوس راشه دلته ودرېږه."

د تورې پردې مخې ته پر څوکۍ ودرېدم. د هنداري لرونکې سورې خولۍ یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترګې کړکۍ ته ورنژدې کړې، هغه هنداري لرونکې سورې ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په ځپو و، په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

" -عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږیري عکاس غږ مې واورېد:

"چپې خوا ته وګوره... نه! ... لږ .... راسته خوا ته ...لږ نورهم... بس"!!

لـه ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنګه وي؟

عکاس بیا وویل:

" -پښې دې لږې سره نژدې کړه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې د خپلې خندا مخنيوی نه شو کولای. شونډې مې سره ليرې شوې.

عکاس وويل:

"مه خانده."!

شونډې مې سره کښېکاږلې.

همداسې هنداره لرونکي سوري ته ځير شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنيوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

" -ونه ښورې."!

د بُت په شان وچ ودرېدم، عکاس لـه کړکۍ څخه سترګې ليرې کړې او کړکۍ يې وتړله. هغه هنداره لرونکي سوری يې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بيا يې سر تر پښو وکتلم او ويې ويل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنيوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکاږلې، عکاس توره خولۍ ليرې کړه، هنداره لرونکی سوری راښکاره شو. وروسته يې بېرته بند کړ او ويې ويل:

" -خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، يوازې د خپل عکس ليدو ته په تلوسه کې وم.

عکس يې په يوه کاغذ کې راته وپېچه او رايې کړ. څو ګامه ليرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخندل. زه ومه. ټول شيان زما وو. چپنه، وړه لنګوټه، څپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنګوټه مې يوڅه پورته شوې وه او وېښتان مې ښکارېدل. د سرتېرو (عسکرو) په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نيسم.

په دې حال کې مې په سترګو کې حيرانتيا په څپو وه. چپنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د څپليو څوکو مې هم خندوونکې بڼه درلوده، بيا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته يې وښيم.

په کور کې مې خپلې مور ته وويل:

" -خپل عکس مې واخيست."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل:

" -راکړه چې ویې ګورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنګ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راښخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

" -ولې؟"

پرته لـه دې چې څه ووایم کوټې ته مې منډه کړه، خپله لار مې ښو وارې ولټوله، خو عکس مې پیدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پیل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او ویې ویل:

" -هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم".

مور مې سر راته ږمونځ کړ. نوي کالي یې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونیولم. چې عکس مې واخلي. خو سپینږیري عکاس ته ورنغی. ویې ویل:

" -برقي عکس اخلو."

زه یې یوې ښایستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس یې واخیست. ومې لیدل بیا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند یې نه درلود. هغه عکس مې چې ورك کړی و، هر وخت په زړه کې و.

□□□

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخیستل، هېڅ یو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پوری او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځي په وروستي ټولګي کې وم. یوه ورځ مې په یوه مجله کې پر یوه عکس سترګې ولګېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

یو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ ولاړ و، چینه ورباندې اوږده وه، وړه لنګوټه یې یوخه اوچته شوې وه او تور وېښتان یې ښکارېدل. د ښپلیو ښوکو یې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کنښېکښلې وې، چې د خپلې خندا مخنیوی وکړي. باړخوګان یې پړسېدلي ښکارېدل او په سترګو کې یې یوه لویه حیرانتیا په ښپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې ولیدل.

خندا راغله. د عکس لـه پاسه یې لیکلي وو: "د اوونۍ (هفتې) په زړه پوری عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

)یو خوشحاله کلیوال هلك(

او ناڅاپه مې په ذهن کې راوګرځېدل: هغه سپينږيرى عکاس به ژوندى وي، که مړ؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

د اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مینځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د یوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې یو سړی مو ولید. هغه پر لویه توره تیږه ناست و، یوه کڅوړه یې په لاس کې وه، چې موټې ـ موټې مالګه یې ترې کښله او رود ته یې اچوله. زما اروا راته وویل:

"دی هماغه بدبین دی چې له ژوند څخه یوازې یوه سایهویني. باید له دې ځایه لاړ شو، ځکه د هغه د سترګو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځایه لاړو او روان شوو، یوه خلیج ته ورسېدو، هلته هم یو سړی ولاړ و او پر یوې سپینې ګاړې یې تکیه کړې وه، په لاس کې یې د مرغلرو صندوق نیولی و. له صندوق څخه یې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته یې اچولې.

زما اروا راته وویل: "دی هماغه خوشبین دی چې د نېکۍ او خیر لپاره ښه فالونه نیسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته ووینې."

روان شوو، یوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم یو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهیان له ځمکې اخلې او رود ته یې اچوي. زما اروا راته وویل: "دی هماغه مینه ناك زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وګرځوي، باید ترې لیرې شو".

له هغه ځایه هم لیرې شوو، یوه بل ځای ته ورسېدو، هلته یو سړی ولاړ و چې سیوری یې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سیوري انځور به یې ړنګاوه، هغه به بیا خپل سیوری غوړاوه او . . .

زما اروا راته وویل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بیا یې پرستش کوي، باید یوازې یې پرېږدو".

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، یوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به یې ځګونه او حبابونه را اخیستل او بیا به یې د عقیقو په جام کې اچول. زما اروا راته وویل:

"دی د ذهن او خیال هغه اسیر دی چې ځان ته د غنو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو ووینې".

څو ګامه وړاندې لاړو، یو غږ مو واورېد چې ویل یې :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود "!

زه او زما اروا په ډېره ببېړه د غږ پر لوري روان شوو. هلته مو یو سړی ولید چې رود ته یې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه یې په غوږونو کې، لکه دوې څانګې او د خپل غږ ازانګه یې اورېده. زما اروا راته وویل:

"راځه له دې ځایه لیرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکیتو سترګې اړوي چې پوهېدل یې ورته ګران وي، دوی حقیرو او بې ګټو جزیاتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، یوه بل ځای ته ورسېدو، یو سړی مو ولید چې په لویو تیرو کې ګرځېده، سر یې ټیټ کړی و او په شګو کې یې سر پټ نیولی و. خپلې اروا ته مې وویل:

"راشه همدلته ځانونه ومینځو، ځکه دغه سړی به مو نه شي لیدلای".

اروا مې سر وښوراوه او ویې ویل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه یو خبیث ګناهکار دی، چې د ژوند له ناخوالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشیني څرګنده شوه، په ترخه غږ یې وویل :

"راځه له دغو سواحلو لیرې شو، د ځان مینځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا یې زما په پاکه مینه کې وردننه شي او رڼا یې زما پر سپېځلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د یوه ستر رود په لټه روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماري لوییزه کاشنتیس

چاغه ماشومه

د جنورۍ میاشتې وروستۍ ورځې وې، چې یوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پیله مې ماشومانو ته دکتاب ورکولو دود پیل کړی و. دوی به د اوونۍ پر یوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به یې.

که څه هم زیاتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زیاترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زیات وخت درلود. خو ځینې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به یې پیل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستمه او په خپل کار به لګیا شومه، ماشومان به د کتابونو المارۍ ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

یوه جمعه، یا به شنبه وه، چې یوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تیار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې یو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه یې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ایښی و او غوښتل مې چې یو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماشومه مې مخې ته راښنه شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زوړ بالاپوښ یې په ځان او تور بوټونه یې په پښو وو. په لاس کې یې د ښوییندوکي (یخمالك) ځانګړي بوټونه نیولي وو، څېره یې راته اشنا غونډې وه، دا چې له کوم غږ پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لړه ووېرېدمه هم.

په حیرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه یې لاس ایښی و، ولاړه وه، هېڅ یې هم ونه ویل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترګو یې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل یې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حیرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زیاتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي. ځکه یې باید مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ثبتولو او لېسټ کتابچه پرانیستله او ومې ویل:

"نوم دې څه دی؟"

ویې ویل:

"ما ته پنډوگۍ وايي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم باید په همدې نوم وبولم؟."

ویې ویل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خندا یې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په یاد کړم، چې په دې شېبه کې یې څېره زیاته دردناکه شوه او وځوربده. ما هم ورته زیاته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه میاشت کې پیدا شوې یې؟"

هغې په ارامۍ سره وویل:

"په سلواغه (دلو) میاشت کې."

په دې ځواب یې خوشحاله شوم. همداسې مې ولیکل. بیا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانگړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې ولیدل چې نجلۍ هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سیده د چایو او خوړو پتنوس ته گوري.

بیا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډۍ وخورې؟"

نجلۍ د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حیرانتیا پټه ده. څرنگه چې تر دې کچه یې په مقصد پوه شوې ومه، خواشینې وه. د ډوډۍ توټې یې یوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها یې ډوډۍ خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې یې په مقصد پوهه شوې ومه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترګو يې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت ليدل کېده، چې په ما کې يې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم ښخه مې بد راغلي وو.

ښايسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه يې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو ډډه کوم، خو بيا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و.

د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لګيا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مينه نه لري. په بې پروايۍ سره مې ورته وويل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ايا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ويلای شو؟ غوښتل مې چې څه وليکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم شيز مې ځوروي. داسې وم لکه څوك چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د ناارامۍ دغه احساس يې تر هغه وخته نه ليري کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې يوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلۍ ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لګيا شوم.

"بله خور يا ورور لرې؟"

"_هو! لرم يې"

"_په مينه ښوونځي ته ځې؟"

"_هو! په ډېره مينه."

"_له کوم کار سره زياته مينه لرې؟"

"_څه مو وويل؟"

په وارخطايۍ سره مې وويل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زيات خوښېږي؟"

"_نه پوهېږم."

"_لکه چې الماني ژبه دې زياته خوښېږي؟"

"_نه پوهېږمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې يو ځوروونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتګ سره يې اړيکي نه لرل.

په لړزانده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لري."

"_اوه، هو"!

"_ضرور به يو، تر نورو ډېر درباندې ګران وي؟"

"_نه پوهېږم"

په خپل بالاپوش کې يوه چينجي ته ورته وه، د يوه چينجي غونډې يې ډوډۍ خوړله، اوس يې هم د يوه چينجي غونډې بويونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخيستنې له هوس څخه ډك و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بيا ووتم او څه نور خواږه مې ورته راوړل. ماشومه په پيل کې ورته حيرانه شوه. خو وروسته يې په خوړلو پيل وکړ.

بېخي د چينجي غونډې وه. په ارامۍ سره يې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو ځورولم، کله چې يې د خپل بالاپوش تنۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپين کالي يې په ځان کړي، يخن يې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بيا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنګلي باښو اواز ته ورته و، د انساني غمونو او خواشينيو يادونه راژوندي کړل او طبيعت يې راته ختم کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ يوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندې يې وشړم، بيا خبرې ورسره پيل کړې:

دا ځل مې هم د تېر په څېر، ظالمانه پيل وکړ:

"غواړې يخمالك ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_هو."!

په داسې حال کې چې د ښوېښندوکي (يخمالك) بوټونوته، چې په لاس کې يې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنګل ښه لوبه وکړې؟"

"_خور مې تر ما ښه لوبېږي"

يو وار بيا يې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده، ستا غوندې؟"

ماشومې ځواب راکړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنګره ده، وېښته يې تك تور او کوت- کوت دي. په دوبي کې چې موږ په کلي کې يو، خور مې د تالندې او برېښنا پر وخت له ځايه اوچتېږي او د کور لوړ منزل ته خېژي، هلته کښېني او سندرې وايي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

"_خور دې اصلاً نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

"_هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځايه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بيا په لمبا له هغه ځايه ليرې کېږي"....

په تلوسې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندره وايي؟"

هغې په خواشينې څېره وويل:

"هرڅه چې يې زړه وي، شعر هم وايي."

"_او ته؟"

"_زه هېڅ کار نه کوم."

له ځايه اوچته شوه او زياته يې کړه:

"نوره به لاړه شم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې ګوتې مې کښېکاږلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ویل:

"هر وخت چې ښکاره وې، بیا راشه"

په ساړه نظر یې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما باید په دې وخت کې د ارامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د تړل کېدو غږ واورېد، په بیړه مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زینو څخه کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلۍ زموږ له سړك څخه بل واټ ته واوښته .

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه باید د دې چینجي یخمالك وګورم. د دې لپاره چې نجلۍ راڅخه ورکه نه شي، نو ګامونه مې تېز کړل او ورپسې وم .

هغه وخت چې دغه نجلۍ ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازیګر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب یو دوران تېر کړی و. خو بیا یې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ویلېدله او د اوبو ځاځکي ترې روان وو .

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلۍ راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لاړمه، نو یوه لوی ډګر ته ورسېدم، چې یخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما یاد شول چې دلته د اوبو یو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا یې یو ځنګل و. د ماشومانو د لوبې ډګر په لویو ځلاندو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلۍ مې هېره شوه. تر څو دقیقو وروسته مې ولیده، چې په یوه ګوښې ځای کې ناسته وه. یوه پښه یې پر بله اړولې او هڅه یې کوله، چې په یوه لاس د یخمالك د بوټ بند وتړي او په بل لاس یې د هغه پېچ ټینګاوه.

له ځایه اوچته شوه او هڅه یې وکړه، چې پر کنګل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې یې د یوه شکونې بڼه خپله کړه .

وربېځو ته ورته غبار، فضا نیولې وه. یوڅه تیاره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پایته ورسوه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې نجلۍ د لوبې له ډګر څخه د راوتلو رښتينې هڅه پيل کړه. خو دا هڅه يې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول نارې وهلې:

"پنډوګۍ! راشه."

له ځان سره مې وويل: کېدی شي دا يې مشره خور وي. ياني هغه کس چې ښه نځا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وايي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه يوازې د هغې لپاره راغلې يمه. وروسته هغه خطر ته ځير شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سيند اّه د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنګل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو .

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که يې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به يې ورته نه خنلای. نه به نځېدلای او لاس به يې نه ورته ښوراوه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنګل رنګ يو څه تت و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازک ځای وي. په سر کې يې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، يوازې خور يې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو- لوبو يوې لوړې برخې ته ووته.

زه هم کرار- کرار هغې سيمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وګورم.

د کنګل پرمخ رامنځته شوي درزونه ليدل کېدل، چې د اوبو څګونه ترې راوتل. ما ښه وليدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنګل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې يې خور پرې نځېده. بايد ووايم چې دغه درز هغې ته کوم ځانې خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه يو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته يې د کنګلونو ټوټې راټولې شوې، که څو ګامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای يې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه يې هم مرسته وکړم.

تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته يې شا و خوا ته اوبه زياتې شوې او تر لاسونو لاندې کنګلونه يې په کړس- کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراوه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونيو .

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د وريځو ترشا ښکارېده، ښه مې وليدل چې په څېره کې يې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښېرې حالت یې، ژوندي پاتې کېدو ته د هیلې او غوښتنې څرګندوی و. لکه د مرګ په وړاندې چې ولاړه وي، هڅه یې کوله خپله ټوله هستي او ژوند په غېږ کې ټینګ ونیسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرګ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راټیټه او د هغې سپینې ښېرې ته ځیره شوم، چې زما پښنو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مګټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنګه سېلاو کې خپله څېره وینم.

نجلۍ، چې هرڅنګه وو، ځان یې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه یې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره یې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سیمه کې په ټك وهل شویو لرګینو مېخونو لاسونه ټینګ کړي. وزن یې زیات و، ګوتې یې ټېپې شوې وې. بیا په اوبو کې ولوېده، یوځل بیا یې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پیل کړه. دا له مرګ څخه د ژغورنې لپاره یوه اوږده او وېروونکې جګړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتیا نه لري. ما ته څرګنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنګه کور ته راغلمه، په یاد مې نه دي. دومره مې یاد دي، چې په زینو کې مې یوه ګاونډۍ ته وویل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنګلونه پاتې دي."

خو هغه مې په خواب کې ویلي وو :

"هیڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل یو پخوانی عکس پیدا کړ، دغه عکس یوه چاغه نجلۍ ښووله، چې سپین وړین کالي یې په ځان او روښانه سترګې یې وې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

ځانـــــپېژندنه

د بیروت په یوه باراني شپه کې، سلیم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ یې د کتابونو الماری وه. د هغه پر شا وخوا لرغوني کتابونه او سره پاشلې پاڼې لیدل کېدې.

کله کله به یې سر خوځاوه او تر خولې به یې د سګرېټو لوګي هوا ته خوشې کول. سلیم افندي دا مهال د یوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاګرد (اپلاتون) لپاره لیکلې وه.

سلیم افندي لکه څنګه چې رسالې ته ځیر و، یوه پاڼه به یې واړوله او په خپل ذهن کې به یې د فلسفې د پوهانو یناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځایه اوچت شو. لاسونه یې سره وغزول او زیاته یې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه باید ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقیقه توګه. زه باید د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه باید ځان ته خپل مادي او مانیز (معنوي) وجود وروپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرګند کړم"...

دغه توري یې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترګو کې یې هم "پېژندنې ته د مینې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنګ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې یوه لویه هنداره ځړېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې یې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر بڼې، د بارخوګانو لیکو، د قد کوږوالي، قد او قوارې ته ښه ځیر شو او په چورتونو کې لاړ.

نیم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابلده فکرونه وربانديې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته یې ورو شونډې سره لیرې شوې او ځان ته یې وویل:

"زما قد لنډ دی، د ناپلیون او ویکټور هوګو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکېنۍ برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپیر د سر غونډې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پزه مې بدرنګه ده او لړه کړه هم ښکاري، د ولټر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

یوه سترګه مې معیوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معیوبه وې، شونډې مې پنډې دي، ښځي د سیسرون او څوارلسم لوبي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانیبال او مرقس انتیونیوس ته ورته یم .

خو غوږونه مې مستطیلي بڼه لري او غټ دي، عیناً د برونر او سوانټس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره نښتلي، د ولپ لافیات او ابراهام لیکنلن په شان.

اوږې مې لړې د شا خوا ته کږې دي، د ګوله اسمیټ او ویلیام بټ د اوږو په شان.

یوه اوږه مې جګه، بله مې ټیټه ښکاري، د ادیب اسحاق د اوږو په شان .

د لاسونو پټوکي مې کلك او د لاسونو ګوتې مې لنډې دي، د ویلیام بلیك او د انتوني د ګوتو په شان.

ګردسره ډنګر یم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانګړنه ده، چې بدن یې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حیرانوونکې خو لا دا چې د لیکنې او مطالعې پر وخت باید خامخا د بالزاك په شان زما تر څنګ د قهوې یو ګېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسیم ګورکي په شان مینه لرم چې له کروندګرو او کلیوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مینځلي، په دې توګه بتهون او والت ویتمن ته ورته یم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کیسو څخه د بوکاچیو او ربيالي په څېر خوندونه اخلم .

لکه څنګه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مینه لرله، زه هم ترې په کمه نه یم. همدغه راز د خوندورو خوړو په خوړلو کې هم بیا د تاریخ له خېټورو په کمه نه یم.“

سلیم افندي لږ غلی شو. وروسته یې په داسې حال کې چې خپل تندی یې ګراوه، وویل:

"دا هم زه او دا هم زما حقیقت! زه د تاریخ د نامتو کسانو د صفاتو یوه ټولګه یم. څوك چې دغه ځانګړنې ولري، باید چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته په یوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوك زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزګار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دې مهال سليم افندي چې په څېره کې يې د خوښۍ نخښې ځرګندېدې، په قدم وهلو پيل وکړ. په دې وخت کې يې له ځان سره دغه بيت زمزمه کړ:

بايد چې په دې دومره بې نظيره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو يو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کټ باندې په خوب کې ډوب شو او خراری يې هوا ته جګېده. داسې خراری چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوييزه رين زر

يو بوډا مري

خاله اميلي د خپل خاوند د مړينې له کبله يو کال وروسته مړه شوه. د مرګ علت يې ښرګند نه شو، ډاکټر د ښخونې په جوازپاڼه کې د مړينې علت (د زوړتوب کمزوري) وښووله. په هماغه حال کې يې اوږې پورته واچولې، ځکه خاله اميلي شپېته کلنې ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته يې څه ليکلای شوای؟

ډاکټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې کبله يې د مړينې په علت هم پوهېږم. ګوډفريد اکا تر اميلي لس کاله مشر و. په خپل ټول عمر کې نه و ناروغ شوی. کله چې خاله اميلي مور ته په يوه پوسټکارډ کې خبر راکړ، چې: ګوډفريد اکا غواړي له تاسو سره وګوي، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حيران شوو. د فبرورۍ په پای کې هوا سړه وه. مور خپل لومړني ماشوم ته انتظار ايست. خاوند به مې ويل:

"له دې وضعې سره سفر نه شي کولای. پر دې سربېره، ته خاله اميلي ښه پېژنې، چې ګوډفريد والګي وهلی وي او خاله اميلي يې مرسته نه شي کولای."

خو له انديښنې ډکه مې احساس کړل، چې:

"له تاسو سره وګوري" جمله بايد همداسې وي. دی به يو وار له مور سره وګوري. بس! په دې توګه روان شوو.

زما خاوند پټر وويل:

"پوهېږې؟ که ګوډفريد اکا تر خاله اميلي زيات عمر درلودای، ښه به و. که دا موضوع سرچپه پېښه شي، بيا به هم ښه وي. دا لويه بې انصافي ده."

ګوډفريد اکا چې له اميلي سره د واده تړون کاوه، نو اميلي ډېره ښايسته وه. ګوډفريد ډېره مينه ورسره کوله. بده يې اموخته کړې وه. همدغه ګوډفريد و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به يې بل کړ، اميلي ته به يې چای تيارولې او وروړلې به يې.

دا ګوډفريد و، چې غوښه او سابه به يې رانيول، د کور له نوکر سره به يې لانجه کوله. مېخونه يې ټک وهل، تنې به يې ګنډلې. لنډه دا چې ټول کارونه به يې کول. په لومړي سر کې دغه کار د اميلي لپاره په زړه پورې و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر يې حوصله پايته ورسېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم زوی يې نه درلود. ځکه چې اميلي نه غوښت او ګوډفريد يې هم خبره منله. په دې توګه زيات کلونه تېر شول. دوی به د دوو پرديو په شان سره ژوند کاوه. اميلي به د ورځې په کټ کې غزېدلې وه، مطالعه به يې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. ګوډفريد هم په شراب څښلو پيل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت يې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنګه چې ښکارېدل، په دې برخه کې يې د يو بل په وړاندې بې پروايي ښووله. يو ځل مې له ګوډفريد څخه وپوښتل:

"ولې له يو بله نه بېلېږئ؟."

په حيرانۍ سره يې راوکتل او ويې ويل:

"جلا شو؟ په څه دليل؟"

په وارخطايۍ سره مې وويل:

"کوم مقصد مې نه درلود، ګومان مې وکړ، ته له اميلي سره خوش نه يې."

په سړه سينه يې ځواب راکړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپتيا وروسته يې وويل:

"کار هغه چا وکړ، چې پيل کړی يې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدايه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مينه يې پر اوږه وټپولم او ويې ويل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پايه، د ژوند تر پايه."

دغه چاغ او توربخونه سړی رابانديې ګران و. زما د ترحم او درناوي احساس يې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درناوي احساس زيات و. عجيبه خو دا چې ګوډفريد اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به يې خلکو ته پټاټې سپينولې، ناولي لوښي به يې مينځل، بيا به يې هم د خاله اميلي توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" توری واورېد، يوه شېبه د ګوډفريد اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر يوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوږونه يې درانه او سترګې يې کمزورې شوې وې. ژوند يې هم د باراني ورځو غونې غمجنوونکی او کهال و.

د ګوډفريد لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د يوه درانه بار غوندې يې پرې سنګيني کوله، په هوسايۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله اميلي د يوې غوښې فاتحې او بريمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله اميلي ور پرانيست، لومړی نظر يې پر ما پرېوت، خپل سر يې په لاسونو وواهه او چغې يې کړې:

"اخ! مهربانه خدايه! دا هم ورزياته شوه."

پتر هغه لږ ليرې کړه او ويې پوښته:

"ګوډفريد اکا څنګه دی؟"

اميلي په داسې حال کې چې ما ته ځير وه، ويې ويل:

"حال يې خراب دی، مري"!

دا جمله يې دومره عادي وويله، تا به ويل د خوړو د تيارولو په اړه خبرې کوي. وروسته يې ورزياته کړه:

"سينه بغل دی"

بيا يې د خوب د کوټې ور پرانيست او ويې ويل:

"خپله هلته دی، تر دې زيات به يې تاب ونه لري."

په کرکه يې کرار وويل:

"غلی شه."!

اميلي په حيرانۍ سره راوکتل او ويې ويل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس يې نه اوري."

د ګوډفريد اکا لاس مې ټينګ ونيو. په پرانيستلو سترګو يې چت ته کتل. ګومان مې وکړ، چې پېژندلې يې يم. که دغه پېژندنه د يوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له اميلي څخه وپوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړي وو، چې د خاله اميلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته يې لاس وروړی و، ويې پوښتل:

"څه دې ووېل؟"

ومې ويل:

"د باندې به ووځو"

ويې ويل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لګولې. ځان ته به قهوه هم تياروم."

وروسته يې په ناکرارۍ سره زياته کړه:

"په کور کې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د ګوډفريد پر غاړه وو. زه په دې برخه کې هېڅ تجربه نه لرم."

پتر د ځينو توکو د رانيونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانيست. خاله اميلي د قهوې د تيارولو په وخت کې په زوره خبرې کولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه خرګندېږي، ډاکټر خو وايي، چې صحت يې ښه کېږي. خو هغه يو احمق سړی دی. هر څوک ليدای شي او ويني چې ګوډفريد د مقاومت ځواک نه لري. په ژوند کې يې زيات شراب څښلي، اوس نوهرڅه تمام شوي دي."

اميلي قهوه واچوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه يې کومه پوښتنه وکړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تبې نيولی و."

په غوسه شوم او ومې ويل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه ليکل؟"

په حيرانۍ سره يې اوږې پورته واچولې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

" _وه خدایه! ښايي زما راتګ ورته تسلی ورکولای."

پرته له دې چې خواشینې وي، ویې ویل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغګزناکه وای؟ زه خو یې تر څنګ وم."

فکر ته مې یوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنی ډبلی مې راواخیست او د ګوډفريد څنګ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ویده و. لږ کوچي مي د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نیم سوي لرګي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچي زیات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس یې د خوړلو توان نه درلود. کوچي یې له شونډو څخه پر ناخرېيل شوې زنې راتوی شول. کله چې خاله امیلي له چاینکې سره راننوتله، چغې یې کړې:

"څه کوې؟ حیف چې دغه کوچي هسې ضایع کوې، ته خو وينې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له موړلو لاس وانه خیست. د ستوني حرکاتو یې ښوول، چې لږ کوچي یې سوي ستوني ته ننوتلي دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله امیلي سره یې یوځای په خوړلو پیل وکړ. امیلي په داسې حال کې چې خپله ګوله یې ژووله، وويل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، ګوډفريد به هرڅل د اتو ورځو اړتیا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکي توکي خلاص شوي دي."

پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟."

امیلي اوږې پورته واچولې:

"کېدی شوای دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زیات بې پروا دی. والګي وهلی و، ما ورته وويل: چې په کور کې پاتې شي. خو ده ټينګار کاوه، چې زه باید خرید وکړم، خو کله چې راستون شو، تبې نیولی و."

پتر وويل:

"لا حول والله! سره له دې چې سړو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شوای کېدای چې دا ځل ته دا کار وکړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اميلي زياته کړه:

"زه؟ په داسې حال کې چې هغه څلوېښت کاله پیرودل کړي، زه ولې دغه کار وکړم؟"

پتر اّه وکیښ.

خاله امیلي وویل:

"اوس چې تاسې دلته یاست، نو د ښځېدو تر ورځې به همدلته یاست، سمه ده؟."

پتر په خواشینۍ سره وویل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وکړو، چې ته د ښځېدو تر ورځې ارام نه شې موندلای؟."

په عجیبه انداز یې پتر ته وکتل او زیاته یې کړه:

"څنګه چې مو زړه وي. هغسې فکر وکړئ."!

وروسته ووتله.

کله چې راستنېده، هوا تیاره کېده. امیلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه کاږي؟"

هېڅا هم ځواب ورنه کړ. شپه وه. پتر راته وویل:

"ورځه ویده شه."!

ما ځواب ورکړ:

"زه څارنه کوم."

موږ ټولو جامې واغوستې او هلته کښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله امیلي ویده شول. زه د ګوډفرید د کټ تر څنګ کښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې کړه:

"ګوډفرید اکا."!

سترګې یې پرانیستې او راویې کتل. نظر یې زیات روښانه و، چې زه ترې ووېرېدم. هڅه یې وکړه چې د پخوا په شان موسکی شي، خو ناڅاپه یې سترګې په څرخېدو شوې او ویې ویل:

"امیلي"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_امیلي هلته ویده ده"

ګوډفرید ورو زمزمه کړه:

"پرېږده چې ویده شي. یوازې یې مه پرېږده."

بیا یې ارام او په ډېره مینه زیاته کړه:

"هغه د یوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې ویښ شوی و، وپوښتل:

"له چا سره خبرې کوې؟"

ومې پوښتل:

"غلی شه او ویده شه."!

یوځل بیا له ګوډفرید سره یوازې شوم، داسې مې وانګېرل چې له ما څخه لیرې کېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونی خفه کاوه، خو بیا مې هم نه غوښتل له هغو دوو کسانو څخه یو راویښ کړم. د هغه جګړه، له مرګ سره جګړې ته ورته نه وه. بلکې د مرګ د منلو ځنډ رامنځته کول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. امیلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز یې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بیا لږه ټیټه شوه، تلتك یې ترې اوچت کړ او پښې یې لمس کړې. له زمزمې سره یې وویل:

"ډېر ژر" تلتك یې بېرته ایله کړ او له کوټې څخه ووته. د منقل او دېګونو اوازونه اورېدل کېدل. ګوډفرید ما ته ځیر شو او په عجیبه انداز یې وویل:

"د امیلي په حق کې مهربانه واوسئ."!

دا یې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله امیلي راوغواړم، له ژوند سره یې مخه ښه وکړه. پر څېره یې یو عجیب کیفیت واکمن و. پتر او خاله امیلي مې راوغوښتل .

امیلي وپوښتلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مړ شوی دی؟."

ناڅاپه یې په سترګو کې یوې وحشیانه کرکې ځای ونیو، په ژړا یې پیل وکړ. په پرله پسې ډول یې ژړل. کله به په ما پورې مښته. کله به پتر پورې. خو ناڅاپه یې چغې کړې:

"هغه په دې ساده ګۍ کې یوازې پرېښودم. برتري یې دا وه، چې ما په دې ساده ګۍ کې یوازې پرېږدي او لاړ شي. کېدی شي زه هم مړه شمه. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وایستله او پخلنځي ته یې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره یوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تیار شول. ګوډفریداکا د مړو مینځلو په خونه کې پروت و. خاله امیلي په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته یې په ځیر- ځیر سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې یوازې یې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتګ مخه نه وه نیولې.

د ښار نیمایي خلك راغلي وو او ژړل یې. نارینه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخلیك ته یې ژړل، چې د ګوډفرید برخلك ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلك ګڼل. کله چې یې دغه سپین ږیری، چې له برخلیك څخه یې خبر وو، ښخ کړ، په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر یو دغسې یو سپین ږیری دی. هغه سپین ږیری چې ژوند یې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوټې او ډبرې اړول کېږي. خاله امیلي په تور څادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته ځیر وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله امیلي خولۍ یوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترګو یې وویل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شین رنګ ورکوم، موبلونه او کوچنوه جوړولو ته ورکوم."

وروسته یې له یوې بدرنګې خندا سره زیاته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

په دې وخت کې یې د سفر نقشه له الماری څخه وایستله او په ارامۍ سره یې وویل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سیاحت وکړم."

پتر په ډېره حیرانۍ سره په څرګندولو پیل وکړ. امیلي نارې کړې:

"ګوډفرید خوا راسره نه ځي."

بیا یې په ژړا پیل وکړ. موږ ورته ډېر حیران وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، ځکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له ځان سره یو وېروونکی راز ملګری کړی و.

بله ورځ د خاله امیلي حالت لږ ښه و، په ظاهره یې رنګ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله .

څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلي ته یو لیك ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي مور ته راشي؟

خو هغه رانغله.

لیکونه به یې لنډکي وو، په سمه توګه یې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای .

د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنګره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له ځانه یو څادر تاو کړی و، د کړکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه .

د خونې رنګ د کبانو د ښیښه یي صندوق په شان تك شین و .

پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلي خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بېرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟"

امیلي له سترګیا سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلي کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنګ، ډېر ښکلی دی."

امیلي وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړ يې اوچت او غوځ شو:

"راشئ دا شين رنګ ښه وګورئ، ومو ليد؟."

د کوټې شين رنګ، د رڼا له کبله سپينې لکې خپلې کړې وېز

اميلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ ګوډفريد له شنه رنګ سره هېڅ مينه نه درلوده."

وروسته مورِ ته ځير شوه او ويې ويل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ يمه. زه ستاسو په شان روغه يم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اوږې يې پورته واچولې او تر شونډو لاندې يې وويل:

"زما په نظر"...

بيا يې د ځوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوايست او د رڼا مخې ته يې ونيو:

"تش دی، دا يې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پايه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

اميلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، ګوډفريد هم تل هيله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان يې په ځادر کې ښه وپېچه، مورِ وانګېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله اميلي هغې نړۍ ته ګام ايښی و، چې مورِ په کې پردي ښکارېدو. مورِ لا ډېر ځوانان وو.

ځو اوونۍ وروسته خاله اميلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. يوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه چې ويده شي. خو سهار مهال يې نوکر متوجه کېږي چې ساه يې ختلې ده. ډاکټر، د ښځېدو پر جوازپاڼه د مړينې لامل (د زوړتوب کمزوري) ښوولې وه. خو ما ته يې د مرګ علت څرګند و او هغه دا چې مينه په بېلابېلو بڼو څرګندېدی شي. بدن مې ولړزېد.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر تایمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شیانو سینه موړله، د دې تت خو یخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لالهاندۍ نڅا کوله. د بربنډو ونو د څانګو غړونو او چغو هم د سهار چوپتیا ماتوله.

ساړه باد په توندۍ سره زما پر بدن لګېده، د لوېدو له وېرې مې کرار- کرار ګام اخیست. له هر ګام سره به مې تر پښو لاندې کنګلونه ماتېدل، یوه ماشومان شیطنت، د کنګلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقیقې همداسې مخ په وړاندې لاړم، تر دې چې د موټرو تمځي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندویه او اشنا څېرو ډك و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ یو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړیکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خیالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. یوه ناپېژندویه حس زما سترګې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانګېرل چې یو څوك مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر یوه سپین ږیري سترګې ولګېدې، چې د ځراغ ستن ته یې تکیه کړې وه او نېغ ما ته ځیر و.

کله چې مو سترګې سره وجنګېدې، له څېرې څخه یې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا یو څو ګامه رانژدې شوی نه و، چې په نیمه انګرېزۍ ژبه یې وویل:

"سهار په خیر"!

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په یوه ژوره ساه یې له سګرېټ څخه لوګی وایست، له سپږمو او خولې څخه یې شنه لوګي په نڅا- نڅا هوا ته جګ شول. د خولې توښ او د سګرېټو لوګي یې یوه شېبه څېره پټه کړه، د نیم سوي بلوط لرګي غوندې یې لنډه شېبه څېره نهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترګې په ډېره توندۍ سره، راته ځیر شوې. یوې ځوروونکې چوپتیا دا څو شېبې تر ستوني تېرې کړې، کله چې زما چوپتیا ته ځیر شو، په ډېره کرارۍ سره یې په اسپانیوي ژبه په خبرو پیل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له یوې ناپېژندویې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپین ږیري ته ځیر وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپين ږيري نظر په کلکه ځمکه کې ګنډل شوی و. ته وا د کنګل او کلکې ځمکې پيام راته په شعر اړوي. ناڅاپه يې په اسپانيايي ژبې خبرې بندې کړې.

په انګرېزۍ يې راڅخه وپوښتل:

"اسپانيايي يې؟."

غږ يې داسې و، لکه چې هيله لري زه بايد اسپانيايي واوسم. ته وا په يوه ګڼ ټکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پرديتوب کې.

په ناباورۍ سره يې په ما کې سترګې وګنډلې:

"نه، نه يم"!

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بيا يې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانيايانو ده."

حيران شوم، هېڅ مې هم ونه ويل.

دا ځل يې په ډېره سپين سترګۍ سره وويل:

"نو د کوم ځای يې؟"

بيا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وايم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانيستل شوه:

"تا ته څه توپير لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپين ږيری په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندګلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترګو ته ځير شو... ته وا غواړي زما مغزو ته هم لار پرانيزي. په مات غږ يې وويل:

"توپير لري، ډېر توپير لري! انسانان لا د انسانيت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندګلوۍ پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان يې! ته دوه بېل انسانان يې، خو په يوه بدن کې؟"

په غوسې سره يې ببرته زياته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا غونډې د انسانانو ورکه پېژندګلوي هغې تحقير شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره يې پر شونډو يوه ترخه موسکا وغزېده. ويې ويل:

"وېرېږې؟ له څه نه زيات وېرېږې، له غربت نه که له پرديتوب نه؟ ښايي له دواړو به وېره لرې. دا دواړه د يوه تار دوه ورك سرونه دي. چې تا جوړوي."

"_لکه چې غواړې ما ته پېغور راکړې."

په شك سره يې وويل:

"ستا غربت ستا له پېژندګلوۍ سره موازي تګ لري. لکه ته او ستا سيورى، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې ښنګ ته، کله يې ته په ښنګ کې، همدا وجه ده چې د يوې هستۍ پراختيا او ژورتيا دلته له تا بل څه جوړوي"...

سپين ږيري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لګولې، زه يې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم. ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ورکېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېشېدو وه.

بيا يې وپوښتلم:

"اوس راته ووايه چې د کوم ځاى يې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زياته يې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړى، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

موسکا يې پر شونډو ځلېده او د يوې چوپتيا په مرسته يې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دى. دا ځل يې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه يې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سيمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووايم چې د افغانستان يم او چغه کړم، چې ټول يې واوري.

خو د هغه دا خبره راياده شوه، چې ويې ويل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړى، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

پرته له دې چې څه ووايم له هغه ځايه روان شوم. خو ما ليدل چې په څه سپکاوي سره يې په ځير راته کتل .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترګې مې په ډېر تشويش سره په هغه سپين ږيري پسې ګرځي. په خپل ګومان سره يې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپين ږيری بيا هلته زما پر لوري ګام وانه خيست. زه هم نه پوهېږم چې ولې يې په وېرې له نظر څخه ليرې تښتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مریمې د ملا درد په زیاتېدو شو، دا عجیبه برېښ او درد و، چې ناڅاپه یې د هغې پر ملا منګولې ښخې کړې، هغه په پیل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې میاشت یې پوره شوې ده او اوس یې وخت دی.

یوځل بیا د کور د کارونو په خاطر له ځایه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل. هغه پوهېدله چې د خاوند کورنۍ یې له لومړۍ ورځې ورخخه کرکه کړي. په یاد یې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې یې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و لیدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسایل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتیا هم چې ژوند ګردسره یو مصیبت و. دلته دومره کارونه زیات وو، چې کله- کله به د هغې حوصله ختمه شوه، که څه هم ظریف اندام، ځوان او تود زړه یې درلود، تکل یې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خواري وګالي. که څه هم هغوی تر مریمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځایه اوچته شوه، غوښتل یې چې د غواګانو او مېږو شیدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې یې خاوند کروندو ته روانېده، نو له هغې څخه یې وپوښتل:

"ولې؟ څه دربانديې شوې، ناروغه یې؟"

هغې په ځواب کې ویلي وو:

"روغه یمه."

مریمه په دې مینه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې یې یوه نوې قوه وزېږېده او پرځان یې ویاړ وکړ، چې څومره نېکمرغه او څنګه زړه سواندی مېړه لري.

د مریمې خاوند، د خپلو ورونو په پرتله خپلې مېرمنې ته زیات پام کاوه، مریمې له ځان سره وویل:

"خدای راڅخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنیا ته راوړم."

کله چې یې د شیدو لپاره غوجلې ته لوښي وړل، پر نري مخ یې د خولو نرمه څپه پرته وه. خواښې یې نارې کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شیدو ته انتظار نه شو کولای. لا زیات کارونه پاته دي، هلته یو خروار مستې هم پرتې دي، چې باید وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ یې دا ځل بازار ته نه شو لېږلای."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مريمې ځواب ورنه کړ او د شيدو لوښي يې په پخلنځي کې کښېښوول، يوه کونج ته لاړه او يوه اوږده ساه يې واخيسته. سر يې وار په وار ګنګسېده. دردونه يې هم مخ په زياتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې بايد نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بيا يې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به ورباندې وخاندي. خدای ته يې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت يې ذهن ته عجيبه خيالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې ځومره راپسې خپه شي، يا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکۍ شوه او ويې ويل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زياته مينه راسره لري. دا يې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته، نو ما ته به يې يوه ګېډۍ ګلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې ورونه به يې دباندې ناست وو او چای به يې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکنځل يې کول، هغه راغی او زما لاسونه يې ونيول، ويې ويل:

)مريمې! ته غم مه کوه، زه درسره مينه لرم، درڅخه خوښ يم، ځکه چې داسې نازنينه مېرمن لرم."(

دا خيالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زيات له خپل خاوند سره مينه ولري. داسې يې وانګېرل، چې له مينې څخه په يوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په ګېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلۍ؟ ای خدايه! که هلك وي، ځومره وياړ به راوبخښي، ځومره لويه بريا ده! تر اوسه د دې کور يوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قمست له کبله سر ټکاوه. ای خدايه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توګه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې يې چغې کړې:

"مريمې! مريمې! چېرې يې؟ بېکارې ښځې! خيال کوې چې په نړۍ کې يوازې ته اميندواره يې؟ مريمې"...!

وار په وار يې غږ اوچتېده .

مريمه د خيالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې يې پوزه کش کړه او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته يې؟ دا ډوډۍ ځمکو ته يوسه... ته او خداى ژر شه"...

مريمه په چورتونو کې لاهو وه، څکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زياته ليرې وه. غوښتل يې چې خپل عذر ووايي، خو مشرې ناوې زياته کړه:

"موږ به څومره خوارۍ ګاللې، اوس هم دا دې غنم اوړه کوو، غرکې شاربو او دا نور کارونه... ته يوازې دا ډوډۍ ځمکو ته نه شې وړلاى؟ موږ ته وګوره، موږ هم اولادونه زېږولي دي"!

مريمې غاښونه وچيچل او ملا يې سيده کړه، د ډوډۍ غوټه يې راواخيسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده، تر يوې ونې لاندې کښېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر يې راغى.

"تا بيا ځنډ وکړ، موږ له لوږې مړه شوو."

سپين ږيري لاسونه ومينځل، په لوړ غږ يې بسم الله وويله او په خوړلو يې پيل وکړ. نور کسان هم يو- يو راغلل او ګرد دسترخوان ته کښېناستل. مريم هم ورته ډوډۍ رااېستله.

خاوند يې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې يې هېڅ هم ورته ونه ويل. کله چې يې ډوډۍ وخوړله او لاسونه يې ومينځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مريمې خاوند تم شو. ويې پوښتل:

"مريمې! کومه ناروغي لرې، ولې څه نه وايې؟."

مريمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله يې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه يې په نرمۍ سره لاسونه ونيول او ويې پوښتل:

"مريمې! مريمې! څه درباندې شوي؟."

مريمې د زياتې مينې له کبله ځان کابو نه شو کړاى، ويې ژړل او په سختۍ سره يې وويل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوى دى."

خو خاوند يې په غوسې سره زياته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره ليرې به نه راتلاى."

درد، مريمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه ووايي، خو خاوند يې په ټيټ غږ سره وويل:

"زه دې کور ته بيايم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې یې ورولړزولې، هغې نور نه شوای کړای، چې گام واخلي. ویې ویل:

"یوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای گام واخلم."

خاوند یې وویل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم."

په منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مریمه تر یوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن یې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې یې نه و لیدلی. شونډې یې په غاښونو چیچلې وې، چې وینې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به یې غاښونه کښېکاږل. په دې توگه به یې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښايي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ویده شوې وه. کله چې راویښه شوه، د خپلې خواښې غږ یې واورېد، چې څنگ ته یې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې ډاډ یې ورکاوه. ویې ویل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مریمې خپلې سترگې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د یوه ماشوم د ژړا نري غږ په سد کړه. څومره گلالی غږ و! سترگې یې پرانیستلې، ویې لیدل چې خواښې یې ماشوم نازوي. په موسکا سره یې وویل:

"زما گلالۍ ناوې! مبارك دې شه"!

مریمې، د زیاتې خوشحالۍ له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوښکې او خطرونه یې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ایا خواښې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترگو څخه یې د خوښۍ اوښکې روانې شوې .

خاوند یې راغی او ویې پوښتل:

"مریمه چېرې ده؟"

مور یې وویل:

"هلك دی"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننګي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وګوري، کروندې ته یې منډه کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېری وکړي.

د ژباړې نېټه:1382/سلواغه/4 - ل کال

خیرخانه مېنه، کابل

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library